

USTAWA
z dnia
o dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów
publicznych^{1), 2)}

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) wymagania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
- 2) sposób i tryb wnoszenia żądań o zapewnienie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej albo ich elementów;
- 3) sposób monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych oraz prowadzenia sprawozdawczości w zakresie dostępności cyfrowej;
- 4) wymagania dotyczące treści deklaracji dostępności oraz sposobu jej publikacji przez podmioty publiczne.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) aplikacja mobilna – publicznie dostępne oprogramowanie z interfejsem dotykowym zaprojektowane do wykorzystania na przenośnych urządzeniach elektronicznych, z wyłączeniem aplikacji przeznaczonych do użytku na przenośnych komputerach osobistych;
- 2) ekstranet – niepubliczną sieć telekomunikacyjną, do której dostęp może być uzyskiwany z punktów dostępu usytuowanych w więcej niż jednej strukturze organizacyjnej lub organizacji;
- 3) elementy strony internetowej lub aplikacji mobilnej – tekst, grafikę, wykresy, mapy, multimedia, animacje, pliki oraz narzędzia do interaktywnego przesyłania danych;
- 4) funkcjonalność – właściwość umożliwiającą użytkownikowi strony internetowej lub aplikacji mobilnej skorzystanie ze wszystkich oferowanych przez nie funkcji;

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 327 z 02.12.2016, str. 1).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

- 5) intranet – niepubliczną sieć telekomunikacyjną, do której dostęp może być uzyskiwany z punktów dostępu usytuowanych w jednej strukturze organizacyjnej lub organizacji;
- 6) multimedia – dźwięk, wideo, prezentowane również w sposób interaktywny lub połączenie tych form przekazu;
- 7) kompatybilność – właściwość umożliwiającą stronie internetowej lub aplikacji mobilnej współpracę z możliwie największą liczbą programów, w tym z narzędziami i programami wspomagającymi użytkowników niepełnosprawnych;
- 8) nawigacja – zespół funkcji obejmujących menu oraz linki do elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, takich jak nagłówki, listy lub tabele, pozwalających użytkownikowi na przemieszczanie się pomiędzy elementami strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
- 9) postrzegalność – właściwość umożliwiającą odbiór strony internetowej lub aplikacji mobilnej przez użytkownika za pomocą zmysłu słuchu, wzroku lub dotyku;
- 10) strona internetowa – zbiór uporządkowanych logicznie, połączonych ze sobą poprzez nawigację oraz linki, elementów prezentowanych za pomocą przeglądarki internetowej pod jednolitym adresem elektronicznym;
- 11) zrozumiałość – właściwość umożliwiającą zrozumienie treści prezentowanych na stronach internetowych lub w aplikacjach mobilnych przez użytkowników tych stron i aplikacji oraz sposób odbioru tych treści, oraz formę ich prezentacji.

Art. 3. 1. Dostępność cyfrowa strony internetowej oraz aplikacji mobilnej polega na zapewnieniu ich postrzegalności, funkcjonalności, zrozumiałości i kompatybilności.

2. Podmioty publiczne, o których mowa w art. 4, zapewniają dostępność cyfrową, przez spełnienie przez ich stronę internetową lub aplikację mobilną wymagań Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0), z uwzględnieniem poziomu AA, określonych w załączniku do ustawy.

3. W przypadku, gdy podmiot publiczny udostępnia informacje na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, innej niż strona internetowa lub aplikacja mobilna podmiotu publicznego i informacje te nie spełniają wymogów dostępności cyfrowej, podmiot ten jest obowiązany do publikacji tych samych informacji na wybranej spośród posiadanych przez siebie stron internetowych lub aplikacji mobilnych, w sposób dostępny cyfrowo.

Art. 4. Przepisy ustawy mają zastosowanie do:

- 1) jednostek sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 1000 i 1366),
- 2) innych niż określone w pkt 1 państwowych jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej,
- 3) innych niż określone w pkt 1 osób prawnych, utworzonych w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio albo pośrednio przez inny podmiot:
 - a) finansują je w ponad 50% lub
 - b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,
- 4) związków podmiotów, o których mowa w pkt 1-3
– posiadających strony internetowe lub aplikacje mobilne, lub zarządzających elementami stron internetowych lub aplikacji mobilnych zamieszczonymi w środowisku umożliwiającym zapewnienie dostępności cyfrowej treści, zwanych dalej „podmiotami publicznymi”.

Art. 5. 1. Ustawy nie stosuje się do stron internetowych i aplikacji mobilnych:

- 1) dostawców usług medialnych, o których mowa w art. 1a ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1414 i 2111 oraz z 2018 r. poz. 650 i 915);
- 2) organizacji pozarządowych określonych w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2018 r. poz. 450, 650, 723 i 1365), chyba że realizują one zadania publiczne wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 7 i 10 tej ustawy.

2. Ustawy nie stosuje się do następujących elementów stron internetowych i aplikacji mobilnych:

- 1) multimediiów nadawanych na żywo;
- 2) multimediiów opublikowanych przed dniem 23 września 2020 r.;
- 3) dokumentów tekstowych i tekstowo-graficznych, dokumentów utworzonych w programach przeznaczonych do tworzenia prezentacji lub arkuszy kalkulacyjnych,

przed dniem 23 września 2018 r., chyba że ich zawartość jest niezbędna do realizacji bieżących zadań podmiotu publicznego;

- 4) map oraz map interaktywnych w tym geoportali, w przypadku gdy mapy interaktywne i geoportale przeznaczone są do zastosowań nawigacyjnych oraz dane teleadresowe i położenie geograficzne publikowane są w sposób dostępny cyfrowo;
- 5) treści będących w posiadaniu podmiotu publicznego:
 - a) które nie zostały przez niego lub na jego rzecz wytworzone albo przez niego zakupione, albo
 - b) których dostosowanie wymaga modyfikacji, do której ten podmiot publiczny nie jest uprawniony;
- 6) treści prezentowanych w intranecie lub ekstranecie, utworzonych przed dniem 23 września 2019 r. i niepoddawanych od tego czasu przebudowom i zmianom polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji, albo zmianie sposobu publikowania informacji;
- 7) prezentujących dzieła sztuki i zabytki w rozumieniu ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 oraz z 2018 r. poz. 10), materiały archiwalne w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650) oraz materiały biblioteczne w rozumieniu ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2018 r. poz. 574), których nie można przedstawić w sposób dostępny cyfrowo, gdyż utworzenie dostępnej cyfrowo prezentacji:
 - a) wiązałoby się z utratą autentyczności powielanego elementu, lub
 - b) nie jest to możliwe z przyczyn technicznych, lub
 - c) koszty wytworzenia takiej prezentacji są zbyt wysokie;
- 8) treści niewykorzystywanych do realizacji bieżących zadań podmiotu publicznego oraz nieaktualnianych lub niepoddawanych przebudowom i zmianom po dniu 23 września 2019 r., polegających w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji albo na zmianie sposobu publikowania informacji.

Art. 6. 1. Podmioty publiczne obowiązane są do sporządzania deklaracji dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w sposób zgodny z wymaganiami określonymi w art. 3 ust. 1 i 2.

2. Deklaracja dostępności zawiera w szczególności:

- 1) datę jej utworzenia;

- 2) informację o poziomie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, określonym jako:
 - a) pełna dostępność cyfrowa,
 - b) częściowa dostępność cyfrowa,
 - c) brak dostępności cyfrowej;
- 3) datę ostatniej modyfikacji strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
- 4) informacje o elementach strony internetowej lub aplikacji mobilnej niedostępnych cyfrowo, wraz ze wskazaniem alternatywnego sposobu dostępu, o którym mowa w art. 7 ust. 2, do tych elementów;
- 5) dane teleadresowe siedziby podmiotu publicznego wraz ze wskazaniem osoby do kontaktu w sprawach dostępności cyfrowej w tym podmiocie publicznym;
- 6) informacje na temat utworzonych na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej skrótów klawiszowych służących przemieszczaniu się po elementach strony internetowej lub aplikacji mobilnej i uruchamianiu dostępnych na nich funkcji;
- 7) pouczenie o możliwości wniesienia skargi w przypadku, o którym mowa w art. 13 ust. 8, wraz ze wskazaniem organów właściwych do jej rozpatrzenia;
- 8) informacje o dostępności architektonicznej dla osób niepełnosprawnych siedziby podmiotu publicznego;
- 9) informację o dostępności tłumacza języka migowego online albo informację o jej braku wraz z informacją o metodach umożliwiających skorzystanie z tej funkcji;
- 10) link do deklaracji dostępności aplikacji mobilnej, jeśli podmiot publiczny sporządził taką deklarację;
- 11) informację o możliwości powiadomienia podmiotu publicznego o braku dostępności cyfrowej, o którym mowa w art. 13;
- 12) link do strony internetowej rzecznika praw obywatelskich.

3. Podmiot publiczny publikuje deklarację dostępności:

- 1) strony internetowej – na tej stronie internetowej;
- 2) aplikacji mobilnej – w tej aplikacji mobilnej lub na wybranej spośród posiadanych przez ten podmiot stronie internetowej.

4. Podmiot publiczny obowiązany jest sporządzić i zamieścić w deklaracji dostępności informację, na podstawie której ocenił poziom dostępności, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit.

a.

5. W przypadku skorzystania z odstępstwa, o którym mowa w art. 8 ust. 1, podmiot publiczny obowiązany jest dołączyć do deklaracji dostępności także ocenę zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, o której mowa w art. 8 ust. 6.

6. Deklaracja dostępności aplikacji mobilnej dodatkowo zawiera wskazanie adresu elektronicznego, pod którymi możliwe jest pobranie i zainstalowanie danej aplikacji mobilnej.

7. Podmioty publiczne obowiązane są do przeglądu i aktualizacji deklaracji dostępności do dnia 31 marca każdego roku oraz niezwłocznie w każdym przypadku, gdy strona internetowa lub aplikacja mobilna podlega zmianom mogącym mieć wpływ na jej dostępność cyfrową.

8. Minister właściwy do spraw informatyzacji określa w drodze rozporządzenia, po wydaniu przez Komisję Europejską regulacji określonej w art. 7 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 327 z 02.12.2016, str. 11) ustanawiającego wzór oświadczenia w sprawie dostępności, wymagania organizacyjne i techniczne publikacji deklaracji dostępności oraz wzór dokumentu elektronicznego, służącego do publikacji jej treści, uwzględniając konieczność zapewnienia możliwości zautomatyzowanego gromadzenia deklaracji dostępności na potrzeby monitorowania zgodności stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

Art. 7. 1. W przypadku gdy podmiot publiczny nie jest w stanie zapewnić dostępności cyfrowej elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej obowiązany jest zapewnić alternatywny sposób dostępu do tego elementu.

2. Alternatywny sposób dostępu polega w szczególności na zapewnieniu kontaktu telefonicznego, korespondencyjnego lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o których mowa w art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650) lub za pomocą tłumacza języka migowego lub tłumacza-przewodnika, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania się (Dz. U. z 2017 r. poz. 1824), jeśli podmiot publiczny udostępnia taką możliwość.

Art. 8. 1. Podmiot publiczny może odstąpić od spełniania obowiązku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2, jeżeli zapewnienie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej wiązałoby się z poniesieniem przez niego nadmiernych kosztów.

2. Odstępstwo, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy podmiotów publicznych, których zadaniem publicznym jest działanie na rzecz osób niepełnosprawnych lub osób starszych.

3. Odstępstwu, o którym mowa w ust. 1, nie podlegają następujące elementy strony internetowej lub aplikacji mobilnej:

- 1) dane teleadresowe podmiotu publicznego, w tym link do strony podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej podmiotu publicznego, jeśli na podstawie odrębnych przepisów podmiot publiczny jest obowiązany do jego prowadzenia;
- 2) narzędzia służące do kontaktu z podmiotem publicznym;
- 3) nawigacja;
- 4) deklaracja dostępności, o której mowa w art. 6;
- 5) informacje dotyczące sytuacji kryzysowej w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 209 i 1566 oraz z 2018 r. poz. 1118) oraz inne informacje związane z bezpieczeństwem publicznym publikowane przez podmiot publiczny;
- 6) dokumenty urzędowe oraz wzory umów lub inne wzory dokumentów przeznaczonych do zaciągania zobowiązań cywilnoprawnych.

4. Odstępstwu, o którym mowa w ust. 1, nie podlega także strona podmiotowa Biuletynu Informacji Publicznej.

5. Jednostki organizacyjne jednostek samorządu terytorialnego będące jednostkami sektora finansów publicznych oraz gminne osoby prawne, o których mowa w art. 4 pkt 3 mogą zapewnić dostępność cyfrową elementów stron internetowych lub aplikacji mobilnych określonych w ust. 3 przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej lub wybranej stronie internetowej jednostki samorządu terytorialnego.

6. Skorzystanie z odstępstwa, o którym mowa w ust. 1, poprzedzone jest przeprowadzeniem przez podmiot publiczny oceny zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej obejmującej:

- 1) szacowane koszty podmiotu publicznego niezbędne do zapewnienia dostępności cyfrowej;
- 2) ocenę zwiększenia stopnia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej podmiotu publicznego, uzupełnioną o informację, w jakim stopniu zawartość strony internetowej lub aplikacji mobilnej może dotyczyć osób niepełnosprawnych;
- 3) okres aktualności publikowanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej;

- 4) liczbę użytkowników korzystających z danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej w okresie aktualności informacji zawartej w publikowanym elemencie strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
- 5) okres funkcjonowania danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej wraz z częstotliwością publikacji w nich nowych treści.

7. Ocenę zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, o której mowa w ust. 6 dołącza się do deklaracji dostępności, o której mowa w art. 6.

Art. 9. Minister właściwy do spraw informatyzacji:

- 1) monitoruje zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2;
- 2) sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie z wyników monitorowania, o którym mowa w pkt 1;
- 3) prowadzi działania informacyjne oraz programy edukacyjne na rzecz poszerzania wiedzy i budowania świadomości z zakresu dostępności cyfrowej;
- 4) udostępnia informacje i dobre praktyki dotyczące sporządzania oceny zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, o której mowa w art. 8 ust. 6;
- 5) sprawuje nadzór nad stosowaniem przepisów ustawy.

Art. 10. 1. W celu monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1, minister właściwy do spraw informatyzacji, we współpracy z Naukową i Akademicką Siecią Komputerową – Państwowym Instytutem Badawczym, sporządza wykaz adresów stron internetowych podmiotów publicznych.

2. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego do dnia 28 lutego każdego roku przekazuje ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji wykaz podmiotów publicznych, wpisanych do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej (REGON) ustalony na podstawie cech zgromadzonych w rejestrze, według stanu rejestru na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego.

3. Na podstawie informacji zawartych w deklaracjach dostępności minister właściwy do spraw informatyzacji sporządza wykaz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji, do dnia 30 kwietnia każdego roku, publikuje na wybranej przez siebie stronie internetowej wykaz adresów stron internetowych,

ustalony na podstawie informacji o których mowa w ust. 2, oraz wykaz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

5. Wykaz o którym mowa w ust. 4 może zostać uzupełniony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji o strony internetowe lub aplikacje mobilne w przypadku, gdy w wyniku przeprowadzonej analizy minister właściwy do spraw informatyzacji stwierdzi, że strony internetowe lub aplikacje mobilne powinny podlegać obowiązkowi zapewnienia dostępności cyfrowej.

6. Minister właściwy do spraw informatyzacji, na podstawie wykazów, o których mowa w ust. 4, wybiera strony internetowe oraz aplikacje mobilne, które podlegać będą monitorowaniu zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, zgodnie z wymaganiami o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2.

7. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi w drodze rozporządzenia, po wydaniu przez Komisję Europejską regulacji określonej w art. 8 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego, metodykę monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, obejmującą:

- 1) określenie częstotliwości monitorowania,
- 2) sposób doboru próby stron internetowych i aplikacji mobilnych objętych monitorowaniem,
- 3) kryteria na podstawie, których dokonana zostanie ocena spełnienia bądź niespełnienia wymagań dostępności cyfrowej,
- 4) sposób określenia poziomów dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej,
- 5) sposób przedstawienia rekomendacji poprawy stwierdzonych błędów zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych

– kierując się potrzebą zapewnienia przejrzystego i racjonalnego mechanizmu oceny spełnienia wymogów dostępności cyfrowej, uwzględniając wymagania i zalecenia Unii Europejskiej w zakresie monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych.

8. Minister właściwy do spraw informatyzacji publikuje na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej informacje o wynikach monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, w terminie trzech miesięcy od jego przeprowadzenia.

Art. 11. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej, co trzy lata, sprawozdanie z wyników monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych oraz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw informatyzacji udostępnia na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, w terminie 6 miesięcy od daty jego przekazania Komisji Europejskiej.

3. Sprawozdanie sporządzane jest zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 2.

4. Sprawozdanie zawiera informacje o:

- 1) wynikach monitorowania zapewnienia dostępności stron internetowych oraz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
- 2) sposobie składania i rozpatrywania żądań o zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej oraz o sposobie wnoszenia i rozpatrywania skarg na brak dostępności cyfrowej.

5. Pierwsze sprawozdanie zawiera dodatkowo informację o:

- 1) sposobie i trybie konsultowania zagadnień związanych z dostępnością cyfrową stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych;
- 2) działaniach podejmowanych w celu poszerzania wiedzy, budowania świadomości oraz upubliczniania informacji o zmianach w zakresie dostępności cyfrowej;
- 3) analizę dotychczasowych działań podjętych przy zapewnianiu dostępności cyfrowej;
- 4) informację o szkoleniach i działaniach informacyjnych dotyczących dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

6. Minister właściwy do spraw informatyzacji w kolejnych sprawozdaniach uwzględnia informację o wszelkich istotnych zmianach wprowadzonych w zakresie informacji, o których mowa w ust. 5.

Art. 12. Minister właściwy do spraw informatyzacji prowadzi stronę internetową zawierającą informacje o dostępności cyfrowej, w tym zalecenia dotyczące tworzenia i utrzymywania dostępnych cyfrowo stron internetowych i aplikacji mobilnych wśród podmiotów publicznych.

Art. 13. 1. Każdy, bez konieczności wykazania interesu prawnego lub faktycznego, ma prawo poinformować podmiot publiczny o braku dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, każdy ma prawo wystąpić z żądaniem do podmiotu publicznego o zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanej strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w tym elementów o których mowa w art. 5 ust. 2 oraz elementów niedostępnych cyfrowo na mocy art. 8 ust. 1, lub o jego udostępnienie za pomocą alternatywnego sposobu dostępu, o którym mowa w art. 7 ust. 2.

3. Żądanie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) dane kontaktowe osoby zgłaszającej żądanie;
- 2) wskazanie elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, które mają być dostępne cyfrowo;
- 3) wskazanie sposobu kontaktu z osobą zgłaszającą żądanie;
- 4) wskazanie alternatywnego sposobu dostępu, jeżeli dotyczy.

4. Zapewnienie dostępności cyfrowej niedostępnej cyfrowo strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia żądania.

5. Jeżeli zapewnienie dostępności cyfrowej niedostępnej cyfrowo strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej nie może nastąpić w terminie, o którym mowa w ust. 4, podmiot publiczny niezwłocznie powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach opóźnienia oraz o terminie, w którym zapewni dostępność cyfrową wskazanego elementu, jednak nie dłuższym niż dwa miesiące od dnia zgłoszenia żądania.

6. Podmiot publiczny odmawia zapewnienia dostępności cyfrowej elementu o którym mowa w ust. 2, jeśli wiązałoby się to z ryzykiem naruszenia integralności lub wiarygodności przekazywanych informacji.

7. Jeżeli niedostępny cyfrowo element strony internetowej lub aplikacji mobilnej nie może być udostępniony zgodnie z żądaniem, o którym mowa w ust. 2, podmiot publiczny niezwłocznie powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach braku możliwości zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu i wskazuje w jakiej innej formie element ten może zostać dostępny cyfrowo.

8. W przypadku odmowy zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu zgodnie z ust. 2 lub w przypadku braku zgody zgłaszającego żądanie na zapewnienia dostępności cyfrowej elementu zgodnie z ust. 7, zgłaszający żądanie ma prawo do złożenia skargi w sprawie zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej, aplikacji mobilnej lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej.

9. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach w sprawie zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej, aplikacji mobilnej lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, stosuje się przepisy działu VIII ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650).

Art. 14. 1. W ramach nadzoru, o którym mowa w art. 9 pkt 5 minister właściwy do spraw informatyzacji:

- 1) występuje do podmiotów publicznych w sprawach związanych z dostępnością cyfrową, w tym z zapytaniem o liczbę i sposób załatwienia skarg w sprawie zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej, aplikacji mobilnej lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
- 2) nakłada w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężne na podmioty publiczne w sprawach związanych z dostępnością cyfrową.

2. Podmiot, do którego zostało skierowane wystąpienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, ustosunkowuje się do tego wystąpienia w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Art. 15. 1. Podmiot publiczny podlega karze pieniężnej:

- 1) w wysokości do 10 000 zł, jeżeli w sposób nieuzasadniony i uporczywy nie wywiązuje się z obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej;
- 2) w wysokości do 5 000 zł, jeżeli nie sporządza i nie publikuje deklaracji dostępności;
- 3) w wysokości do 5 000 zł, jeżeli nie zapewnia dostępności cyfrowej elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, o których mowa w art. 8 ust. 3 i 4.

2. Uporczywym niewywiązywaniem się ze spełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej jest stwierdzenie braku poprawy dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej w trzech kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1, oraz stwierdzenie rosnącej liczby uzasadnionych skarg, o których mowa w art. 13 ust. 8.

3. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nakładana jest na podmiot publiczny w przypadku:

- 1) braku publikacji deklaracji dostępności,
- 2) braku wymaganych dla deklaracji dostępności elementów wskazanych w art. 6 ust. 3 – wykazanych w dwóch kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1.

4. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1 pkt 3, nakładana jest na podmiot publiczny w przypadku braku zapewnienia dostępności cyfrowej elementów, o których mowa w art. 8 ust. 3 lub ust 4, wykazanym w dwóch kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1.

Art. 16. W sprawach nakładania lub wymierzania kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 17. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669) w art. 18 w pkt 1 uchyla się lit. c.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 18 ustawy zmienianej w ust. 1, zachowują moc jednak nie dłużej niż przez 36 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 18. Podmiot publiczny publikuje deklarację dostępności aplikacji mobilnej również w tej aplikacji, w przypadku aplikacji mobilnych utworzonych po dniu 23 czerwca 2021 r.

Art. 19. Minister właściwy do spraw informatyzacji od dnia od dnia 23 września 2020 r. przeprowadza monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, o którym mowa w art. 9 pkt 1.

Art. 20. Minister właściwy do spraw informatyzacji przekazuje Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie z wyników monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych do dnia 23 grudnia 2021 r.

Art. 21. 1. Maksymalny limit wydatków z budżetu państwa dla części budżetowej 27 – Informatyzacja wynosi:

- 1) w 2018 r. – 0 mln zł;
- 2) w 2019 r. – 0,35 mln zł;
- 3) w 2020 r. – 0,95 mln zł;
- 4) w 2021 r. – 1,10 mln zł;
- 5) w 2022 r. – 1,10 mln zł;
- 6) w 2023 r. – 1,10 mln zł;
- 7) w 2024 r. – 1,10 mln zł;
- 8) w 2025 r. – 1,10 mln zł;
- 9) w 2026 r. – 1,10 mln zł;
- 10) w 2027 r. – 1,10 mln zł;
- 11) w 2028 r. – 1,10 mln zł.

2. Minister właściwy do spraw informatyzacji monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1 i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego kwartału, a w przypadku IV kwartału – według stanu na dzień 20 listopada danego roku.

3. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków określonego w ust. 1 oraz w przypadku, gdy w okresie od początku roku kalendarzowego do dnia ostatniej oceny, o której mowa w ust. 2, część limitu rocznego przypadającego proporcjonalnie na ten okres zostanie przekroczona co najmniej o 10%, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, polegającego na:

- 1) ograniczeniu działań informacyjnych, o których mowa w art. 9 pkt 3;
- 2) ograniczeniu liczby stron internetowych lub aplikacji mobilnych podlegających monitorowaniu, o którym mowa w art. 9 pkt 1.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest minister właściwy do spraw informatyzacji.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3, art. 6 ust. 1-7, art. 7, art. 8, art. 9 pkt 1 i 2, art. 10 ust. 1-6 i 8, art. 11, art. 13, art 14-16, które:

- 1) w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych nieopublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2019 r.;
- 2) w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych opublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2020 r.;

- 3) w zakresie aplikacji mobilnych podmiotów publicznych – wchodzi w życie z dniem 23 czerwca 2021 r.

Załącznik do ustawy z dnia ...

WYMAGANIA Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0 A/AA) DLA STRON INTERNETOWYCH I APLIKACJI MOBILNYCH W ZAKRESIE DOSTĘPNOŚCI DLA OSÓB NIEPEŁNOSPRAWNYCH

LP	Zasada	Wytyczne	Kryterium sukcesu	Poziom
1	1 – Postrzegalność	1.1 – Alternatywa w postaci tekstu	1.1.1 - Treść nietekstowa	A
2		1.2 – Dostępność mediów zmiennych w czasie	1.2.1 - Tylko audio oraz tylko wideo (nagranie)	A
3			1.2.2 - Napisy rozszerzone (nagranie)	A
4			1.2.3 - Audiodeskrypcja lub alternatywa dla mediów (nagranie)	A
5			1.2.5 Audiodeskrypcja (nagranie)	AA
6			1.3 – Możliwość adaptacji - odpowiednia (zrozumiała) prezentacja zawartości	1.3.1 - Informacje i relacje
7		1.3.2 - Zrozumiała kolejność		A
8		1.3.3 - Właściwości zmysłowe		A
9		1.4 – Możliwość rozróżnienia - Ułatwienie percepcji treści	1.4.1 - Użycie koloru	A
10			1.4.2 - Kontrola odtwarzania dźwięku	A
11			1.4.3 - Kontrast (minimalny)	AA
12			1.4.4 - Zmiana rozmiaru tekstu	AA
13			1.4.5 - Tekst w postaci grafiki	AA
14	2 – Funkcjonalność	2.1 – Dostępność z klawiatury	2.1.1 - Klawiatura	A
15			2.1.2 - Brak pułapki na klawiaturę	A
16		2.2 – Wystarczająca ilość czasu	2.2.1 - Możliwość dostosowania czasu	A
17			2.2.2 - Wstrzymywanie (pauza), zatrzymywanie, ukrywanie	A
18		2.3 – Ataki padaczki - Migotanie	2.3.1 - Trzy błyski lub wartości poniżej progu	A
19		2.4 – Możliwość nawigacji	2.4.1 - Możliwość pominięcia bloków	A
20			2.4.2 - Tytuły stron	A
21			2.4.3 - Kolejność fokusu	A
22			2.4.4 - Cel linku (w kontekście)	A
23			2.4.5 - Wiele sposobów na zlokalizowanie strony	AA
24			2.4.6 - Nagłówki i etykiety	AA
25	2.4.7 - Widoczny fokus		AA	
26	3 – Zrozumiałość	3.1 – Możliwość odczytania	3.1.1 - Język strony	A
27			3.1.2 - Język części	AA
28		3.2 – Przewidywalność	3.2.1 - Po oznaczeniu fokusem	A
29			3.2.2 - Podczas wprowadzania danych	A
30			3.2.3 - Konsekwentna nawigacja	AA
31			3.2.4 - Konsekwentna identyfikacja	AA
32		3.3 – Pomoc przy wprowadzaniu informacji	3.3.1 - Identyfikacja błędu	A
33			3.3.2 - Etykiety lub instrukcje	A

LP	Zasada	Wytyczne	Kryterium sukcesu	Poziom
34			3.3.3 - Sugestie korekty błędów	AA
35			3.3.4 - Zapobieganie błędom (kontekst prawny, finansowy, związany z podawaniem danych)	AA
36	4 –	4.1 – Kompatybilność	4.1.1 - Parsowanie	A
37	Kompatybilność		4.1.2 - Nazwa, rola, wartość	A

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel regulacji

Celem projektowanej ustawy jest wdrożenie do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2102 z dnia 26 października 2016 r. w sprawie dostępności stron internetowych i mobilnych aplikacji organów sektora publicznego, zwanej dalej „dyrektywą 2016/2102”.

Dyrektywa 2016/2102 nakazuje zwiększenie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych organów sektora publicznego, w oparciu o wspólne wymogi dostępności. Przyjęcie zharmonizowanych wymagań powinno poprawić konkurencyjność podmiotów zajmujących się programowaniem i projektowaniem stron internetowych lub aplikacji mobilnych, a także zmniejszyć koszty ponoszone przez organy sektora publicznego związane z zapewnieniem dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych. W efekcie, dzięki możliwości zapewnienia pełniejszej i skuteczniejszej dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, obywatele skorzystają na szerszym dostępie do usługi informacji prezentowanych przez organy sektora publicznego, co z kolei bezpośrednio przyczyni się do łatwiejszego korzystania z przysługujących im praw.

Projekt ustawy wpisuje się także w założenia rządowego programu Dostępność Plus, ustanowionego uchwałą Rady Ministrów w sprawie ustanowienia Rządowego Programu Dostępność Plus, którego głównym celem jest podniesienie jakości i zapewnienie niezależności życia obywateli, którzy ze względu na stan zdrowia, wiek czy niepełnosprawność napotykać na ograniczenia mobilności i percepcji w życiu codziennym. Program ten zapewnia poprawę dostępności przestrzeni publicznej oraz produktów i usług w aspekcie architektonicznym, informacyjnym i komunikacyjnym. Cele szczegółowe programu zostały zdefiniowane wokół trzech filarów dotyczących stworzenia ram prawnych i instytucjonalnych dla wdrażania dostępności, poprawy dostępności fizycznej, cyfrowej i usług oraz wykorzystania dostępności produktów i usług do zwiększania przewag konkurencyjnych polskich przedsiębiorstw, w tym także na rynkach międzynarodowych.

Z uwagi na fakt, iż obecnie informacje przekazywane drogą elektroniczną stanowią istotną część całości przepływu informacji, projekt ustawy stanowić będzie jeden z najistotniejszych filarów wsparcia osób niepełnosprawnych. Zauważyć należy, iż dla coraz większej liczby obywateli informacje przekazywane za pośrednictwem Internetu, również te o charakterze lokalnym, stanowią główne narzędzie umożliwiające kontakt z administracją publiczną, sektorem prywatnym etc.

Projekt ustawy wpisuje się także w realizację postanowień Konwencji ONZ o Prawach Osób Niepełnosprawnych z dnia 13 grudnia 2006 r., ratyfikowaną przez Polskę w dniu 6 września 2012 r. (Dz. U. poz. 1169 oraz z 2018 r. poz. 1217), która zobowiązuje strony do podjęcia odpowiednich środków w celu zapewnienia osobom niepełnosprawnym, na zasadzie równości z innymi osobami, dostępu m.in. do technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, do opracowywania, ogłaszania i monitorowania oraz wdrażania minimalnych standardów i wytycznych w sprawie dostępności urządzeń i usług powszechnie dostępnych lub powszechnie zapewnianych oraz do popierania dostępu osób niepełnosprawnych do nowych technologii i systemów informacyjno-komunikacyjnych, w tym dostępu do Internetu.

Według wyników Narodowego Spisu Powszechnego Ludności i Mieszkań z 2011 r. liczba osób niepełnosprawnych w Polsce wynosiła pod koniec marca 2011 r. niemal 4,7 mln (dokładnie 4 697,0 tys.). Tym samym liczba osób niepełnosprawnych stanowiła wówczas 12,2% ludności kraju. Liczbę tę można powiększyć o część osób starszych, które choć nie mają poczucia przynależności do grupy osób niepełnosprawnych i się z tą grupą nie identyfikują, to stawiane są przed tymi samymi wyzwaniami co osoby niepełnosprawne, szczególnie podczas wykonywania czynności związanych z użytkowaniem narządu wzroku czy motoryki. Przyznać trzeba, że choć nie każda niepełnosprawność powoduje powstawanie

barier, czy utrudnień w dostępie do informacji i usług prezentowanych drogą elektroniczną to można oszacować, że w Polsce istnieje prawdopodobnie grupa ok 2-3 milionów osób, które mogą mieć trudności, a w niektórych przypadkach znaleźć się w sytuacji całkowitej bezradności, wobec coraz powszechniejszego wymogu wymiany informacji i dostępu do usług drogą elektroniczną.

W związku z faktem, że nie istnieje jednorodna grupa osób niepełnosprawnych mających te same potrzeby i możliwości, trudno jest znaleźć jedno rozwiązanie umożliwiające tym osobom łatwy dostęp do informacji prezentowanych drogą elektroniczną. Zauważyć należy, iż część osób niepełnosprawnych wykorzystuje do tego specjalistyczne narzędzia wspierające np. czytniki ekranu, programy powiększające czy zmieniające kolorystykę ekranu, część osób potrzebuje specjalistycznych urządzeń np. specjalne klawiatury czy myszki uruchamiane ruchem głowy, natomiast część z nich potrzebuje by prezentowane na ekranie komputera czy urządzenia mobilnego informacje były napisane zrozumiałym językiem, albo by w każdej sytuacji miały one odpowiednio dużo czasu na podjęcie działań, bez konieczności wykonania ich w zbyt krótkim czasie.

Głównym celem dyrektywy 2016/2102 jest spowodowanie by państwa członkowskie zapewniły, by strony internetowe i aplikacje mobilne podmiotów publicznych były postrzegalne, funkcjonalne, zrozumiałe i rzetelne. W tym celu dyrektywa 2016/2102 przewiduje konieczność domniemania ich zgodności z wymogami dostępności zawartymi w normie europejskiej EN 301 549 V1.1.2 (pkt 9, 10 i 11).

Na świecie obowiązują obecnie dwa główne zbiory zasad dotyczących dostępności informacji prezentowanych drogą elektroniczną dla osób niepełnosprawnych – obowiązujący w USA zestaw zasad "Section 508" oraz powszechnie stosowany w Europie „Web Content Accessibility Guidelines” (WCAG 2.0)”, zwany dalej „WCAG 2.0”, który zyskał status międzynarodowej normy ISO/IEC 40500:2012.

Unia Europejska w normie EN 301 549 V1.1.2 (2015-04) uwzględniła całość zaleceń WCAG 2.0, co oznacza, że wymagania dostępności cyfrowej zawarte w dyrektywie 2016/2102 w istocie nakazują spełnienie przez strony internetowe lub aplikacje mobilne podmiotów publicznych zaleceń WCAG 2.0.

II. Stan rzeczywisty prawa krajowego w dziedzinie regulacji

Zauważyć należy, iż aktualnie w polskim porządku prawnym wymagania WCAG 2.0 zawarte były w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2274), zwanym dalej „rozporządzeniem KRI”. Jednak zgodnie z § 19 tego rozporządzenia wymagania te odnosiły się do systemu teleinformatycznego służącego do prezentacji zasobów informacji podmiotu realizującego zadania publiczne.

Rozporządzenie KRI nakazywało spełnienie ww. wymagań w terminie 3 lat od jego wejścia w życie, a więc do połowy 2015 r. Oznacza to zatem, iż systemy teleinformatyczne podmiotów realizujących zadania publiczne, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000) powinny być zgodne z wymaganiami WCAG 2.0.

Praktyka pokazuje jednak, że jedynie ok. 50% stron internetowych podmiotów publicznych spełnia te wymagania.

Drugim aktem prawnym odwołującym się do wymagań WCAG 2.0 jest rozporządzenie Ministra Administracji i Cyfryzacji z dnia 26 marca 2014 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących świadczenia udogodnień dla osób niepełnosprawnych przez dostawców publicznie dostępnych usług telefonicznych (Dz. U. poz. 464), zwane dalej „rozporządzeniem MAiC”, zgodnie z którym dostawca

publicznie dostępnych usług telefonicznych powinien dostosować swoją stronę internetową i udostępniać za jej pośrednictwem informacje zgodnie z WCAG 2.0. Obowiązek ten wszedł w życie po upływie 24 miesięcy od dnia ogłoszenia rozporządzenia.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż obowiązek zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych, zgodnie z zaleceniami WCAG 2.0 nie jest obowiązkiem zupełnie nowym, narzuconym przez dyrektywę 2016/2102 i powinien on już funkcjonować w przestrzeni publicznej, a przynajmniej część stron internetowych podmiotów publicznych objętych zakresem niniejszego projektu ustawy powinna być zgodna z zaleceniami WCAG 2.0.

III. Wyjaśnienie zaleceń WCAG 2.0., w tym opis załącznika do projektu ustawy, zawierającego WCAG 2.0

Struktura zasad WCAG 2.0, które można również określić jako zalecenia dla osób tworzących informacje i usługi prezentowane w Internecie, jest stosunkowo przejrzysta i czytelna. Podstawą jest dążenie do zachowania czterech podstawowych zasad, których spełnienie daje pewność, że osoby o różnych rodzajach niepełnosprawności, korzystające bądź niekorzystające z narzędzi wspierających ułatwiających im dostęp do informacji w postaci elektronicznej, a także osoby starsze, będą mogły dotrzeć do prezentowanych w Internecie informacji i skorzystać z oferowanych usług.

Cztery zasady, o których mowa wyżej to:

- 1) postrzegalność – czyli prezentowanie informacji w sposób umożliwiający ich postrzeganie za pomocą zmysłów. Należy mieć na uwadze, że nie wszyscy użytkownicy stron internetowych posługują się tymi samymi zmysłami, w związku z czym zasada postrzegalności stawia wymaganie, by informacja była dostępna za pomocą różnych zmysłów;
- 2) funkcjonalność – czyli wymaganie, by prezentowana informacja była w pełni dostępna zarówno za pomocą klasycznych metod, np. wyświetlana na ekranie komputera, ale również odczytywana w całości za pomocą możliwie najszerszej liczby narzędzi wspierających przez czytnik ekranu osoby niewidomej, możliwa do odczytania na tablecie, smartfonie, możliwa do odczytania w programach powiększających dla osób słabowidzących itp. Właściwość ta ma umożliwiać użytkownikowi skorzystanie ze wszelkich funkcji oferowanych przez strony internetowe i aplikacje mobilne ;
- 3) zrozumiałość – czyli zapewnienie by wszelkie prezentowane informacje jak i sposób dotarcia do nich były zrozumiałe dla każdego użytkownika. Użytkownik nie może być zaskakiwany sposobem prezentacji informacji, a w przypadku informacji o szczególnej wadze musi otrzymać wszelkie rady i dodatkowe informacje umożliwiające ewentualnych skorzystanie z funkcjonalności związanych z prezentowaną informacją (np. w przypadku formularzy bankowych, formularzy związanych z danymi osobowymi itp.);
- 4) kompatybilność – czyli, że sposób prezentowania informacji musi być zaprojektowany i wykonany w sposób umożliwiający współpracę z maksymalnie dużą gamą terminali użytkownika i narzędzi wspierających lub tak by posiadały one odpowiednie alternatywy umożliwiające taką współpracę. Konieczna jest też dbałość o pełną zgodność ze standardami programistycznymi.

Zasady te znajdują odzwierciedlenie w załączniku do projektu ustawy określającym Wymagania Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0) dla stron internetowych i aplikacji mobilnych w zakresie dostępności dla osób niepełnosprawnych, których spełnienie jest niezbędne do wypełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, tj. spełnienia obowiązku wynikającego z art. 3 projektu ustawy, a tym samym, co należy raz jeszcze podkreślić, spełnienia wymagań określonych w normie europejskiej EN 301 549 V1.1.2 (2015-04).

W praktyce wypełnienie powyższego obowiązku oznacza, iż strona internetowa lub aplikacja mobilna powinna spełniać wszystkie kryteria sukcesu określone w załączniku do projektu ustawy.

Zauważyć należy, iż wymagania określone w załączniku do projektu ustawy odpowiadają dotychczasowym wymaganiom określonym w załączniku nr 4 do rozporządzenia KRI oraz w załączniku nr 6 do rozporządzenia MAiC. Zostały one jednak uzupełnione o dodatkowe wymaganie zawarte w Kryterium Sukcesu 1.2.5. które nie było uwzględnione w rozporządzeniu KRI, ani w rozporządzeniu MAiC. Zalecenia WCAG 2.0 zawarte w załączniku do niniejszego projektu ustawy, a co za tym idzie norma EN 301 549 V1.1.2 (2015-04) obejmuje wymaganie dodania audiodeskrypcji do materiałów multimedialnych, z uwagi na postęp technologiczny, jak i ciągły wzrost liczby osób zajmujących się problematyką dostępności cyfrowej.

IV. Szczegółowy opis proponowanych zmian

W art. 1 określony został zakres regulacji, natomiast w art. 2 zawarty został słowniczek pojęć ustawowych. Jedną z najważniejszych definicji jest definicja aplikacji mobilnej, zgodnie z którą jest to publicznie dostępne oprogramowanie z interfejsem dotykowym zaprojektowane do wykorzystania na przenośnych urządzeniach elektronicznych, z wyłączeniem aplikacji przeznaczonych do użytku na przenośnych komputerach osobistych. Wskazanie „interfejsu dotykowego” oraz „przenośnych urządzeń elektronicznych” pozwala jednoznacznie wskazać rodzaj oprogramowania, o które chodzi i wykluczyć programy komputerowe, które są tworzone przez podmioty publiczne a nie są faktycznie aplikacjami mobilnymi. W projekcie ustawy zdefiniowano także pojęcie strony internetowej, zgodnie z którym jest to zbiór uporządkowanych logicznie, połączonych ze sobą poprzez nawigację oraz odnośniki elementów, prezentowanych za pomocą przeglądarki internetowej pod jednolitym adresem internetowym. Istotną jest również definicja multimedii ze względu na wyłączenia niektórych ich rodzajów spod przepisów ustawy. Multimedia zostały określone jako dźwięk, wideo prezentowane również w sposób interaktywny, lub połączenie tych form przekazu.

W art. 3 określono, czym na gruncie projektowanej ustawy jest dostępność cyfrowa i jakie działania należy podjąć by ją zapewnić. Art. 3 w ust 1 określa, że aby spełnić wymagania dostępności cyfrowej należy spowodować by strony internetowe i aplikacje mobilne podmiotów publicznych były zgodne z czterema zasadami: z postrzegalnością, funkcjonalnością, zrozumiałością i kompatybilnością. W słowniczku pojęć ustawowych wyjaśniono znaczenie tych pojęć na gruncie przedmiotowej regulacji. W art. 3 ust. 2 sprecyzowany został sposób zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych polegający na spełnieniu przez nie wymagań Web Content Accessibility Guidelines (WCAG 2.0), z uwzględnieniem poziomu AA, określonych w załączniku do projektu ustawy. Poziom A oraz AA wskazuje wagę wymagań dostępności cyfrowej – wymagania oznaczone jako „A” są fundamentalnymi wymaganiami, bez spełnienia których w ogóle nie można mówić o dostępności cyfrowej natomiast spełnienie wymagań oznaczonych jako „AA” jest niezbędne po to, by każdy użytkownik był w stanie dotrzeć i skorzystać z publikowanych elektronicznie treści. Zauważyć należy, iż norma, do której odwołuje się Dyrektywa 2016/2102 opiera się na wymaganiach WCAG na poziomie 2.0. Trwają prace nad aktualizacją normy unijnej EN 301 549 V1.1.2 (2015-04), tak, by była ona zgodna z wymaganiami WCAG 2.1.

W ust. 3 uregulowana została sytuacja, w której informacje publikowane na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej innej niż strona internetowa lub aplikacja mobilna podmiotu publicznego i informacje te nie spełniają wymogów dostępności cyfrowej, powinny również zostać niezwłocznie opublikowane na wybranej spośród posiadanych przez podmiot publiczny stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego. Celem tej regulacji jest zapewnienie dostępności cyfrowej wszelkich treści publikowanych przez podmiot publiczny. Jeżeli podmiot publiczny publikuje informacje na innej stronie internetowej lub, co jest teraz szczególnie powszechne, za pośrednictwem portali społecznościowych i jeśli z przyczyn niezależnych od podmiotu publicznego informacja ta nie

może zostać opublikowana w sposób dostępny cyfrowo, musi ona również zostać opublikowana na wybranej przez podmiot publiczny stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, tak aby zapewnić jak najwyższy stopień dostępności cyfrowej informacji publikowanych przez podmiot publiczny. Ponieważ najbardziej znane portale społecznościowe udostępniają narzędzia umożliwiające zapewnienie minimum dostępności cyfrowej, to obowiązek powielenia w sposób dostępny cyfrowo opublikowanych tam informacji będzie ograniczony zapewne jedynie do ewentualnych, publikowanych tam większych treści.

W art. 4 projektu ustawy określony został zakres podmiotowy projektowanej ustawy. Zaproponowany, tak szeroki zakres podmiotowy przedmiotowej regulacji, wynika z konieczności spełnienia przepisów dyrektywy 2016/2102, na gruncie której w zakres używanego pojęcia „organu sektora publicznego” wchodzi także „podmiot prawa publicznego”, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, a który został wdrożony do polskiego porządku prawnego w art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018). W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę konieczność objęcia przedmiotową regulacją wszystkich „organów sektora publicznego”, zdecydowano się na przedstawioną konstrukcję przepisu zawartego w art. 4, określając zbiór tych podmiotów jako „podmioty publiczne”. Ponadto ze względu na fakt, iż projekt ustawy reguluje kwestie związane z treściami publikowanymi w Internecie, powinna również istnieć możliwość spowodowania dostępności cyfrowej tych informacji. Zauważyć należy, iż część informacji publikowanych w Internecie przez podmioty publiczne objęte projektem ustawy zamieszczana jest np. na portalach społecznościowych. W takich przypadkach publikujący nie ma wystarczającej kontroli nad formą prezentowania informacji, ani nie może zagwarantować dostępności cyfrowej ich treści, a trudno byłoby zakazać korzystania z tej formy publikacji. Dlatego też projekt ustawy ogranicza obowiązek zachowania dostępności cyfrowej publikowanych informacji jedynie do „środowiska umożliwiającego zapewnienie dostępności cyfrowej treści”.

Art. 5 projektu ustawy zawiera wyłączenia jej stosowania. W ust. 1, zgodnie z dyrektywą 2016/2102, zawarto wyłączenia podmiotowe tj. ustawy nie stosuje się do dostawców usług medialnych, o których mowa w ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji oraz organizacji pozarządowych, w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i wolontariacie, chyba że realizują one zadania publiczne wymienione w art. 4 ust. 1 pkt 7 oraz 10 tej ustawy, czyli działalność na rzecz osób niepełnosprawnych bądź osób starszych.

Wyłączenie dotyczące nadawców mediów publicznych wynika wprost z Dyrektywy 2016/2102 jednak należy podkreślić, że w szerokim kontekście działań mających na celu zwiększanie dostępności dla osób niepełnosprawnych tworzenie dostępnych stron internetowych przez nadawców medialnych jest ważne i należałoby traktować to jako dobrą praktykę. Nadawcy mediów publicznych są zobowiązani innymi przepisami do publikowania części nadawanych materiałów w sposób dostępny. Informacje o takich programach publikują na stronach internetowych, w związku z czym logicznym byłoby, że powinny być one dostępne cyfrowo.

Ust. 2 zawiera wyłączenia spod obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej następujących, poszczególnych elementów stron internetowych lub aplikacji mobilnych:

1) multimediiów nadawanych na żywo, które są przedmiotowo wskazane jako wyłączone przez Dyrektywę 2016/2102. Spowodowanie dostępności cyfrowej multimediiów nadawanych na żywo jest możliwe, ale jest skomplikowane technicznie oraz jest kosztowne. Nie oznacza to jednak że tak utworzone materiały publikowane w Internecie pozostaną niedostępne – zgodnie z wymaganiami dostępności cyfrowej podmiot publiczny będzie zobowiązany do spowodowania dostępności cyfrowej opublikowanego materiału multimedialnego nadawanego na żywo w ciągu 14 dni od jego nadania. Należy tutaj zaznaczyć, że w przypadkach szczególnie ważnych transmisji na żywo, jak na przykład

oficjalne wystąpienia prezydenta czy premiera, dobra praktyka powinno być zawsze nadawanie ich w formie dostępnej cyfrowo (w szczególności z napisami oraz z tłumaczem języka migowego);

2) multimediiów opublikowanych przed dniem 23 września 2020 r. - gdyż zapewnienie dostępności cyfrowej wiązały się ze znaczącymi nakładami technicznymi, organizacyjnymi i finansowymi;

3) dokumentów tekstowych i tekstowo-graficznych, dokumentów utworzonych w programach przeznaczonych do tworzenia prezentacji lub arkuszy kalkulacyjnych, utworzonych przed dniem 23 września 2018 r., chyba że ich zawartość jest niezbędna do realizacji bieżących zadań podmiotu publicznego - konieczność tego wyłączenia wynika z dużej liczby takich plików, występujących powszechnie praktycznie na wszystkich stronach internetowych podmiotów publicznych. Wskazane w pkt 3 rodzaje dokumentów w ocenie projektodawcy w sposób wyczerpujący precyzuje co wchodzi w skład „plików dokumentów biurowych”, o których mowa w Dyrektywie 2016/2102;

4) map internetowych oraz map interaktywnych, w tym geoportali – przedmiotowe wyłączenie wynika wprost z przepisów Dyrektywy 2016/212 i podyktowane jest faktem, iż mapy są elementami wizualnymi bardzo trudnymi do udostępnienia cyfrowo, zwłaszcza mapy interaktywne (takie jak na przykład Google Maps czy mapy, na których można obserwować przemieszczanie się pociągów czy samolotów). Jednocześnie, zgodnie z intencją ustawodawcy unijnego dostępne cyfrowo powinny być mapy interaktywne i geoportale przeznaczone do zastosowań nawigacyjnych, w tym dane teleadresowe i położenie geograficzne;

5) treści będące w posiadaniu podmiotu publicznego, które nie zostały przez niego lub na jego rzecz wytworzone albo przez niego zakupione, albo których dostosowanie wymaga modyfikacji, do której podmiot publiczny nie jest uprawniony – co oznacza to że np. dokumenty przesyłane do publikacji na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej podmiotu publicznego od innego podmiotu, na który nie ma on wpływu (otrzymane materiały nie są finansowane z budżetu podmiotu publicznego, podmiot publiczny nie ma kontroli nad ich treścią i sposobem przygotowania itp.), nie muszą być przez niego publikowane w dostępnej cyfrowo formie. To podmiot, który je wysłał (o ile mieści się w zakresie podmiotowym przedmiotowej regulacji), powinien zadbać o to, by przesłane materiały mogły zostać opublikowane w dostępnej cyfrowo formie. Ten przepis obejmuje również na przykład napisane ręcznie i publikowane w formie skanu oświadczenia majątkowe, w przypadku których wykluczona jest jakakolwiek próba interpretacji i alternatywnego przedstawienia zawartości. Należy mieć jednak na uwadze fakt, że publikowanie w sposób dostępny cyfrowo wszystkich treści (jeśli jest to możliwe i racjonalne), bez względu na ich źródło powinno być uznane za dobrą praktykę;

6) dostępnych przez intranety i ekstranety, utworzonych przed dniem 23 września 2019 r. i niepoddawanych od tego czasu przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji, albo zmianie sposobu publikowania informacji;

7) prezentujących dzieła sztuki i zabytki w rozumieniu ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2017 r. poz. 2187 oraz z 2018 r. poz. 10) oraz materiały archiwalne w rozumieniu ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650), oraz materiały biblioteczne w rozumieniu ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2018 r. poz. 574), których nie można przedstawić w sposób dostępny cyfrowo, gdyż utworzenie dostępnej cyfrowo prezentacji wiązałoby się z utratą autentyczności powielanego elementu, lub nie jest to możliwe z przyczyn technicznych, lub koszty takiej prezentacji są zbyt wysokie – wyłączenie to ma to szczególne znaczenie w przypadku stron internetowych lub aplikacji mobilnych muzeów, archiwów i bibliotek, które prowadzą masową cyfryzację swoich zasobów, jednak tworzenie dostępnych cyfrowo elementów jest bardzo trudne lub niemożliwe;

8) treści, które nie są wykorzystywane do realizacji zadań podmiotu publicznego oraz nie były uaktualniane lub poddawane przebudowom i zmianom, polegającym w szczególności na zmianie wyglądu lub struktury prezentowanych informacji albo na zmianie sposobu publikowania informacji, po dniu 23 września 2019 r. – intencją jest objęcie wymaganiem dostępności jedynie nowych bądź niedawno przebudowywanych stron internetowych, natomiast wyłączenie tych, których „cykl życia” się już skończył. Są to na przykład strony, które były tworzone w ramach realizacji konkretnych projektów, które mają datę zakończenia, po której już nie będą aktualizowane. Dzięki temu podmioty publiczne nie będą miały obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej takich stron internetowych lub aplikacji mobilnych.

W kontekście powyższych wyłączeń należy mieć na uwadze, iż nadal obowiązuje rozporządzenie KRI, co oznacza, że elementy wyłączone spod przepisów projektowanej ustawy ze względu na daty ich powstania lub publikacji i tak w większości powinny być dostępne cyfrowo, zgodnie z wymaganiami WCAG 2.0.

Art. 6 w ust. 1 zobowiązuje podmioty publiczne do sporządzania i publikowania na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej, (a w przypadku aplikacji mobilnej także na stronie internetowej podmiotu publicznego), w sposób dostępny cyfrowo, deklaracji dostępności. W tym miejscu zauważyć należy, iż w przypadku aplikacji mobilnych obowiązek umieszczenia jej wewnątrz samej aplikacji dotyczyć będzie (zgodnie z art. 18 projektu ustawy) aplikacji utworzonych od dnia 23 czerwca 2021 r. Zaproponowane przesunięcie terminu uwarunkowane jest stosunkowo wysokim kosztem zmiany elementów już istniejących (lub projektowanych w tej chwili) aplikacji mobilnych.

Deklaracja dostępności to dokument, którego publikacja wymaga od podmiotu publicznego sprawdzenia dostępności cyfrowej swojej strony internetowej lub aplikacji mobilnej oraz stałego nadzoru nad tą dostępnością. Deklaracja dostępności stanowi ważne narzędzie dla osób niepełnosprawnych i osób starszych, o tym jak wygląda dostępność cyfrowa danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej.

Ust. 2 określa jakie elementy powinna zawierać każda deklaracja dostępności. W ocenie projektodawcy najbardziej istotnymi elementami z perspektywy użytkownika, a szczególnie użytkownika niepełnosprawnego, jest wskazanie poziomu dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej, wskazanie elementów, które są niedostępne, dane osoby do kontaktu w sprawach dostępności cyfrowej w podmiocie publicznym, informacja na temat użycia skrótów klawiszowych służących przemieszczaniu się po elementach strony internetowej i uruchamianiu dostępnych na niej funkcji, czy informacja o niespójnościach w sposobie nawigacji po stronie internetowej lub aplikacji mobilnej.

Należy podkreślić, że niezwykle istotnym obowiązkiem nakładanym na podmiot publiczny jest wskazanie osoby odpowiedzialnej za dostępność. Nie oznacza to konieczności tworzenia nowych etatów, wymaga to jednak powierzenie jednemu z pracowników obowiązku kontaktów z osobami niepełnosprawnymi zgłaszającymi się do urzędu między innymi w kwestiach dostępności cyfrowej.

Istotnym elementem jest także pouczenie o możliwości złożenia skargi, wraz z obowiązkiem wskazania organu właściwego za jej rozpatrzenie.

Zgodnie z założeniami programu Dostępność Plus, deklaracja dostępności zawierać będzie także informacje o dostępności architektonicznej budynku będącego siedzibą podmiotu publicznego dla osób niepełnosprawnych. W niektórych, szczególnych przypadkach, na przykład podmiotów publicznych posiadających dużą liczbę filii czy biur, decyzję o tym, o którym budynku będzie mowa w informacji o dostępności architektonicznej podejmie sam podmiot. Należy podkreślić, że informacje o dostępności architektonicznej mają odnosić się jedynie ogólnie do ewentualnych ułatwień architektonicznych takich jak podjazdy, platformy schodowe, oznaczenia dla osób niewidomych czy słabowidzących,

odpowiednio przygotowane toalety, a nie szczegółowe informacje o rozplanowaniu pomieszczeń w danym budynku.

Ważnym elementem wspierającym osoby głuche, które mogą mieć trudności w kontaktach z podmiotami publicznymi będzie obowiązek przedstawienia informacji o ewentualnej możliwości porozumienia się z podmiotem za pośrednictwem tłumacza języka migowego i innych informacji mogących mieć istotne znaczenie dla osób głuchych.

Konieczne będzie również umieszczenie w deklaracji dostępności linku do strony internetowej Rzecznika Praw Obywatelskich.

W ustępie 2 pkt 10 nałożony został na podmiot publiczny obowiązek umieszczenia w deklaracji dostępności informacji o miejscu, z którego możliwe jest pobranie aplikacji mobilnych utworzonych przez podmiot publiczny. Obowiązek ten jest niezbędny aby umożliwić ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji sporządzenia wykazu aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

Ponieważ w deklaracji dostępności należy zadeklarować poziom dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w przypadku gdy podmiot publiczny deklaruje pełną dostępność swojej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, przepis ust. 4 nakazuje podanie informacji, na podstawie której podmiot publiczny stwierdził pełną dostępność cyfrową (np. może to być np. raport z badania dostępności cyfrowej, czyli zgodności z wymaganiami WCAG 2.0).

Do deklaracji dostępności będzie musiała również zostać dołączona ocena zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w przypadku, w którym podmiot publiczny skorzysta z odstępstwa, o którym mowa w art. 8 ust. 1, tj. z odstąpienia od obowiązku zapewniania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych.

W ust. 3 jednoznacznie określono miejsce umieszczenia deklaracji dostępności, którym musi być strona internetowa do której deklaracja dostępności się odnosi bądź w przypadku aplikacji mobilnych wybrana strona internetowa podmiotu publicznego, bądź od 23 września 2021 r. także sama aplikacja mobilna.

Podmioty publiczne zobowiązane są do przeglądu i aktualizacji deklaracji dostępności do dnia 31 marca każdego roku, a także niezwłocznie w każdym przypadku gdy strona internetowa lub aplikacja mobilna podlegać będzie zmianom mogącym mieć wpływ na jej dostępność cyfrową. Powyższa regulacja ma na celu zapewnienie by deklaracje dostępności był zawsze aktualne.

Zgodnie z ust. 8 minister właściwy do spraw informatyzacji zobowiązany będzie do określenia w formie rozporządzenia wymagań organizacyjnych i technicznych dotyczących publikacji deklaracji dostępności, a także wzoru dokumentu elektronicznego służącego publikacji jej treści. Na podstawie opublikowanych deklaracji dostępności minister właściwy do spraw informatyzacji, jako organ monitorujący zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, będzie mógł zweryfikować wypełnienie obowiązku ich publikacji, jak również uzyskać informacje o istnieniu aplikacji mobilnych zarządzanych przez podmiot publiczny. Zgodnie z przepisami dyrektywy 2016/2102, wzór deklaracji dostępności określony zostanie po wydaniu przez Komisję Europejską aktu wykonawczego ustanawiającego wzór oświadczenia w sprawie dostępności, co powinno nastąpić do dnia 23 grudnia 2018 r.

Art. 7 projektu ustawy w ust. 1 zobowiązuje podmioty publiczne do umożliwienia dostępu do alternatywnego sposobu dostępu do niedostępnego cyfrowo elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej. Jest to niejako poszerzenie wymagań dyrektywy 2016/2102, która wspomina o „wskazaniu dostępnej alternatywy” jedynie „w stosownych przypadkach”. Zgodnie z ust. 2 alternatywny sposób dostępu może w szczególności polegać na innej metodzie przekazania informacji (np. kontakt telefoniczny, mailowy itp.). Celem takiego sformułowania art. 7 jest zapewnienie każdemu

użytkownikowi dostępu do podstawowych informacji publikowanych na stronie internetowej lub w aplikacji mobilnej.

Zauważyć także należy, iż „dostępna alternatywa” jest pojęciem przewidzianym w zbiorze zasad WCAG. Zasadniczo odnosi się to najczęściej do innej formy dostępności cyfrowej, jak to ma miejsce na przykład w przypadku alternatywnych opisów zdjęć i innych elementów graficznych. Projekt ustawy zobowiązuje podmioty publiczne do zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, jednak w przypadku gdy nie jest to możliwe, stwarza możliwość dostępu do potrzebnych informacji za pomocą kontaktu pisemnego czy głosowego.

Pojęcie dostępnej alternatywy będzie miało zastosowanie w momencie, gdy użytkownik strony internetowej lub aplikacji mobilnej natrafi na niedostępne dla niego treści. Bez względu na to, jaka jest przyczyna ich niedostępności (nawet wynikająca z wyłączeń przedmiotowych, o których mowa w art. 5 ust 2) podmiot publiczny będzie zobowiązany do udostępnienia informacji bądź funkcji niesionych przez te treści. Chodzi w szczególności o elementy graficzne, takie jak zdjęcia, plakaty, czy skany dokumentów, ale może to dotyczyć i innych elementów, jak na przykład formularzy internetowych.

Istotnym jest podkreślenie, że konieczność przedstawienia dostępnej alternatywy zobowiązuje wszystkie podmioty publiczne podlegające projektowanej ustawie, również te publikujące niedostępne cyfrowo treści, a powołujące się na przepisy wynikające z art. 8 ust. 1, do zapewnienia alternatywnego sposobu dostępu do publikowanych informacji. Oznacza to znaczący postęp, gdyż jest to ustawowa gwarancja możliwości pełnego dostępu do informacji publikowanych w Internecie, praktycznie dla wszystkich obywateli bez wyjątku i obejmująca wszystkie treści.

W art. 8 uregulowana została sytuacja, w której podmiot publiczny może odstąpić od obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych, o którym mowa w art. 3 ust. 1 i 2, jeśli zapewnienie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej byłoby dla niego nadmiernym obciążeniem. Zauważyć jednak należy, iż z ww. odstępstwa mogą skorzystać jedynie podmioty publiczne, których zadaniem nie jest prowadzenie działalności na rzecz osób niepełnosprawnych lub osób starszych.

Należy podkreślić, że intencją ustawodawcy jest by możliwość skorzystania z odstępstwa wychodziła naprzeciw przede wszystkim najmniejszym podmiotom publicznym, dla których wprowadzenie na stronach internetowych lub w aplikacjach mobilnych przewidzianych projektowaną ustawą zmian może spowodować powstanie niewspółmiernych kosztów i obciążeń organizacyjnych. Nie powinno jednak ono zostać odebrane jako łatwa droga do ominięcia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej.

W ust. 3 wymieniono elementy stron internetowych lub aplikacji mobilnych, które nie mogą podlegać odstępstwu przewidzianemu w ust. 1, co w praktyce oznacza, że te elementy powinny być zawsze dostępne cyfrowo dla użytkownika. Są nimi np. dane teleadresowe podmiotu publicznego, w tym odnośnik do Biuletynu Informacji Publicznej, jak i sam Biuletyn Informacji Publicznej, deklaracja dostępności, nawigacja czy informacje dotyczące sytuacji kryzysowej, a także wszelkie formy kontaktu interaktywnego z podmiotem. Zdefiniowanie tego minimum wydaje się także niezbędne w kontekście programu Dostępność Plus, którego jednoznacznie określonym celem jest doprowadzenie do likwidacji wszelkich barier na które mogą natrafiać w życiu codziennym osoby niepełnosprawne. Wymóg ten jest wzmocniony poprzez możliwość ewentualnego nałożenia kary na podmiot, który nie spełni tego wymagania (art. 15 ust 1 pkt 3).

Należy podkreślić, że z myślą o najmniejszych podmiotach publicznych, przewidziana została w ust. 5 możliwość przeniesienia konieczności utrzymywania elementów obowiązkowo dostępnych na podmiot wyższego rzędu przez ich umieszczenie na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej, który musi zawsze być dostępny cyfrowo. Chodzi o to, żeby te informacje lub funkcjonalności, choć trudniejsze do znalezienia, nie pozostawały całkowicie poza zasięgiem osób niepełnosprawnych.

Jednocześnie, aby móc skorzystać z odstępstwa przewidzianego w ust. 1, konieczne jest przeprowadzenie przez podmiot publiczny i opublikowanie w deklaracji dostępności oceny zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej (ust. 6). Ocena ta obejmuje m.in. analizę szacowanych kosztów niezbędnych do zapewnienia dostępności cyfrowej, liczbę użytkowników danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej czy też okres aktualności niedostępnej cyfrowo treści. Można założyć, iż w przypadku rzetelnego przeprowadzenia takiej oceny, która zgodnie z ust. 7, będzie dołączona do deklaracji dostępności, część podmiotów publicznych zdecyduje się jednak na poprawienie dostępności cyfrowej swoich stron internetowych lub aplikacji mobilnych. Konieczność przedstawienia takiego dokumentu w deklaracji dostępności, czyli faktycznie poddania go społecznej kontroli może wpłynąć na ograniczenie liczby podmiotów próbujących korzystać z możliwości oferowanych przez art. 8.

Zgodnie z art. 9 pkt 4 minister właściwy do spraw informatyzacji udostępni informacje i dobre praktyki na temat tego, w jaki sposób należy przeprowadzić ocenę niezbędną do skorzystania z odstępstwa przewidzianego w art. 8 ust. 1. Będzie to dokument wyjaśniający w jaki sposób należy właściwie przeprowadzić taką ocenę, wskazując co może być podstawą nadmiernego obciążenia, a co nie powinno. Pozwoli to uwzględnić nie tylko elementy finansowe, ale także jakościowe i ilościowe, w tym aspekty społeczne, co pozwoli objąć cały zakres elementów koniecznych dla uzasadnienia niezbędnego do podjęcia decyzji o realizacji lub odstąpieniu od obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej.

Zgodnie z art. 9 minister właściwy do spraw informatyzacji monitoruje zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, sporządza i przekazuje Komisji Europejskiej sprawozdanie z wyników tego monitorowania, prowadzi działania informacyjne dotyczące dobrych praktyk oraz programów edukacyjnych na rzecz poszerzania wiedzy i budowania świadomości z zakresu dostępności cyfrowej, a także prowadzi nadzór w zakresie stosowania przepisów ustawy.

Wspomniany wyżej obowiązek monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych, nałożony treścią dyrektywy 2016/2102 na każde państwo członkowskie, umożliwi porównanie postępów w tworzeniu dostępnej dla wszystkich przestrzeni cyfrowej w poszczególnych państwach UE.

Z kolei prowadzenie szkoleń i akcji informacyjnych z zakresu dostępności cyfrowej, głównie za pomocą strony internetowej, pozwoli na upowszechnienie wiedzy w tym zakresie, a także przyczyni się do pełniejszego zrozumienia i ułatwi zastosowanie wymagań dostępności na stronach internetowych i w aplikacjach mobilnych podmiotów publicznych. Minister właściwy do spraw informatyzacji będzie prowadził w sposób stały szkolenia zdalne w formie e-learningu bądź stosownych webinarium, zarówno dla pracowników podmiotów publicznych jak i ekspertów w kwestiach dostępności cyfrowej.

W celu wypełnienia obowiązku opisanego w ust. 5, minister właściwy do spraw informatyzacji będzie prowadził stały nadzór dostępności stron internetowych za pomocą narzędzi automatycznej weryfikacji. Narzędzia takie nie pozwalają na prawdziwą ocenę dostępności danej strony internetowej lub aplikacji mobilnej, umożliwiają jednak na stwierdzenie z całą pewnością jej niedostępności. Dzięki temu możliwa będzie bieżąca analiza stanu dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

Zgodnie z przepisami dyrektywy 2016/2102 państwa członkowie zobowiązane są do prowadzenia monitoringu dostępności. Zgodnie z art. 9 pkt 1 to minister właściwy do spraw informatyzacji przeprowadzać będzie monitoring zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych. W celu realizacji tego zadania, zgodnie z art. 10 ust. 1, monitoring prowadzony będzie w oparciu o wykaz adresów stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów

publicznych, utworzony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji we współpracy z Naukową i Akademicką Siecią Komputerową – Państwowym Instytutem Badawczym, w oparciu o przekazaną przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego listę numerów NIP podmiotów publicznych.

Wykaz ten publikowany będzie przez ministra właściwego do spraw informatyzacji do dnia 30 kwietnia każdego roku, na wybranej przez niego stronie internetowej. Zgodnie z ust. 5 lista ta będzie uzupełniana jeśli minister właściwy do spraw informatyzacji uzyska informacje o istnieniu stron internetowych lub aplikacji mobilnych, które powinny podlegać monitoringowi dostępności, a nie zostały ujęte w spisie, o którym mowa w ust. 4. Dzięki temu będzie można ująć w niej te podmioty, które mogły się w niej nie znaleźć – na przykład niektóre organizacje pozarządowe, jak również strony podmiotów publicznych, które nie znalazły się w rejestrach NASK, jak i aplikacje mobilne poszczególnych podmiotów publicznych.

Spśród stron obecnych w wykazie minister właściwy do spraw informatyzacji wybierze te, które będą poddane monitoringowi, jednak metodyka monitorowania, wraz z określeniem cykliczności monitorowania, sposobu doboru próby stron internetowych i aplikacji mobilnych, kryteria na podstawie których zostanie dokonana ocena spełnienia bądź niespełnienia wymagań dostępności cyfrowej, oraz sposób przedstawienia rekomendacji poprawy stwierdzonych błędów dostępności cyfrowej określony zostanie w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw informatyzacji, po wydaniu przez Komisję Europejską metodyki monitorowania zgodności stron internetowych i aplikacji mobilnych z wymogami dostępności, co powinno nastąpić do dnia 23 grudnia 2018 r. Wówczas będzie możliwe określenie: częstotliwości monitorowania, sposobu doboru próby stron internetowych i aplikacji mobilnych objętych monitorowaniem.

Szczególnie istotne będzie określenie kryteriów na podstawie których dokonana zostanie ocena spełnienia bądź niespełnienia wymagań dostępności cyfrowej, sposobu określenia poziomów dostępności strony internetowej lub aplikacji mobilnej, sposobu przedstawienia rekomendacji poprawy stwierdzonych błędów zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych. Pozwoli to na zapewnienie przejrzystego i racjonalnego mechanizmu oceny spełnienia wymogów dostępności cyfrowej, uwzględniając wymagania i zalecenia Unii Europejskiej w zakresie monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych.

Zgodnie z ust. 8 minister właściwy do spraw informatyzacji opublikuje w Biuletynie Informacji Publicznej wyniki monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, w terminie trzech miesięcy od jego przeprowadzenia.

Należy zauważyć i podkreślić, że w odróżnieniu od raportów przekazywanych Komisji Europejskiej przez ministra właściwego do spraw informatyzacji co trzy lata, jak zostało to ujęte w art. 11, monitoring będzie prowadzony i raporty będą publikowane co roku.

W art. 11 uregulowana została kwestia przekazywania Komisji Europejskiej, przez ministra właściwego do spraw informatyzacji, sprawozdania z wyników monitorowania zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych. Istotnym jest, równoległy do przesłania do Komisji Europejskiej, obowiązek upublicznienia sprawozdania w sposób dostępny cyfrowo, w Biuletynie Informacji Publicznej w ciągu 6 miesięcy od dnia przekazania go Komisji Europejskiej.

Sprawozdanie zawiera informacje o wynikach monitorowania zapewnienia dostępności stron internetowych oraz aplikacji mobilnych podmiotów publicznych jak również o sposobie składania i rozpatrywania żądań o zapewnienie dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych lub elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej oraz o sposobie wnoszenia i rozpatrywania skarg na brak dostępności cyfrowej. Dodatkowo, jeśli to niezbędne, zawiera

ono zgodnie z ust. 6 informację o wszelkich istotnych zmianach wprowadzonych w zakresie przesyłanych informacji.

Pierwsze sprawozdanie zawiera również, zgodnie z ust. 5, informację o sposobie i trybie konsultowania zagadnień związanych z dostępnością cyfrową stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, działaniach podejmowanych przez ministra właściwego do spraw informatyzacji w celu poszerzania wiedzy, budowania świadomości oraz upubliczniania informacji o zmianach w zakresie dostępności cyfrowej, analizę dotychczasowych działań podjętych przy zapewnianiu dostępności cyfrowej, informację o szkoleniach i działaniach informacyjnych dotyczących dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

Zgodnie z art. 12 minister właściwy do spraw informatyzacji zobowiązany został do rozpowszechniania wiedzy związanej z tworzeniem i utrzymywaniem dostępnych cyfrowo stron internetowych i aplikacji mobilnych wśród podmiotów publicznych, za pomocą prowadzonej strony internetowej poświęconej dostępności cyfrowej.

W art. 13 uregulowana została procedura umożliwiająca każdemu zainteresowanemu użytkownikowi, bez względu na jego interes prawny lub faktyczny, poinformowanie podmiotu publicznego o braku dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej lub ich elementów.

Każdy ma prawo wystąpić z żądaniem do podmiotu publicznego o zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, w tym elementów, wyłączonych spod stosowania przedmiotowego projektu ustawy, o których mowa w art. 5 ust. 2, a także elementów niedostępnych cyfrowo na mocy skorzystania przez podmiot publiczny z odstępstwa, o którym mowa w art. 8, lub o jego udostępnienie za pomocą alternatywnego sposobu dostępu do informacji, o których mowa w art. 7. Dzięki powyższemu użytkownicy stron internetowych i aplikacji mobilnych będą mogli sygnalizować podmiotowi publicznemu brak dostępności cyfrowej poszczególnych ich elementów oraz żądać ich udostępnienia. Oznacza to aktywne włączenie użytkowników w tworzenie i nadzorowanie dostępności cyfrowej.

Żądanie o udostępnienie powinno zawierać dane kontaktowe osoby zgłaszającej żądanie, wskazanie elementów strony internetowej lub aplikacji mobilnej, które mają być udostępnione cyfrowo, wskazanie sposobu kontaktu, oraz jeżeli dotyczy, także wskazanie szczególnego, alternatywnego sposobu dostępu do informacji, gdyż w niektórych przypadkach użytkownik może potrzebować spowodowania dostępności cyfrowej w odpowiedni dla niego sposób.

Zapewnienie dostępności cyfrowej wskazanego elementu powinno nastąpić bez zbędnej zwłoki, jednak nie dłużej niż w terminie 7 dni od dnia złożenia żądania. Jeżeli podmiot publiczny nie jest w stanie spowodować dostępności cyfrowej wskazanego elementu w powyższym terminie powiadamia zgłaszającego żądanie o przyczynach opóźnienia oraz o terminie w jakim udostępni wskazany element, Termin ten nie powinien być jednak dłuższy niż dwa miesiące od dnia zgłoszenia żądania. Okres ten jest zdaniem ustawodawcy wystarczający, by wprowadzić niezbędne zmiany powodujące dostępność cyfrową w ogromnej większości elementów stron internetowych.

Podmiot publiczny odmawia zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, jeżeli wiązałoby się to z ryzykiem naruszenia integralności lub wiarygodności przekazywanych informacji. Sytuacja taka może na przykład pojawić się w przypadku skanów oświadczeń majątkowych.

Jeżeli dany element nie może zostać udostępniony zgodnie z przekazaniem żądaniem, podmiot publiczny ma obowiązek niezwłocznego powiadomienia zgłaszającego żądanie o przyczynach braku możliwości jego udostępnienia wraz ze wskazaniem w jakiej innej formie element ten może zostać udostępniony niezwłocznie.

W przypadku odmowy zapewnienia dostępności cyfrowej wskazanego elementu zgodnie z przesłanym żądaniem, lub też w przypadku braku zgody zgłaszającego żądanie na udostępnienie elementu w innej wskazanej przez podmiot publiczny formie, wnioskodawca ma prawo złożenia skargi. Do skarg rozpatrywanych w postępowaniach o spowodowanie dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 650).

Zgodnie z art. 14, w ramach nadzoru nad stosowaniem przepisów ustawy, minister właściwy do spraw informatyzacji ma prawo składać wystąpienia do podmiotów publicznych w sprawach związanych z dostępnością cyfrową, w tym pytania o informację o liczbie i o sposobie załatwienia skarg złożonych na brak dostępności cyfrowej oraz w drodze decyzji administracyjnej nakładać kary pieniężne, w sprawach związanych z dostępnością cyfrową. Podmiot ma obowiązek odpowiedzieć w ciągu 30 dni.

Zgodnie z projektem ustawy (art. 15) kara pieniężna w wysokości do 10 000 zł, będzie mogła zostać nałożona na podmiot publiczny w przypadku, w którym w sposób nieuzasadniony i uporczywy nie wywiązuje się on ze spełnienia obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej.

W sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IVa ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Kodeks reguluje m.in. przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej, odstąpienie od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, terminy przedawnienia nakładania administracyjnej kary pieniężnej oraz terminy przedawnienia egzekucji administracyjnej kary pieniężnej, a także udzielania ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej. W oparciu o przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej organ nakładający karę będzie wyznaczał m.in. wysokość kary pieniężnej.

Za uporczywe niewywiązywanie się z ww. obowiązku uznana zostanie sytuacja, w której podmiot publiczny w 3 kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych, strona internetowa lub aplikacja mobilna nadal nie będzie spełniała wymagań dostępności cyfrowej, o której mowa w art. 3 projektu ustawy. Przy podejmowaniu o nałożeniu kar pod uwagę powinna również zostać wzięta liczba i sposób załatwienia skarg na brak dostępności cyfrowej strony internetowej lub aplikacji mobilnej.

Kara pieniężna w wysokości do 5000 zł nałożona zostanie na podmiot, który nie opublikuje deklaracji dostępności, bądź opublikowana deklaracja dostępności nie będzie odpowiadała narzuconym wymogom technicznym, co zostanie stwierdzone w 2 kolejnych badaniach realizowanych w drodze monitoringu zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych.

Podobnie kara pieniężna w wysokości do 5000 zł nałożona zostanie na podmiot, który nie opublikuje w sposób dostępny cyfrowo elementów, które muszą obowiązkowo być dostępne cyfrowo, a o których jest mowa w art. 8 ust. 3 i 4.

Propozycja nałożenia kar za brak zapewniania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych wynika z doczasowej praktyki pokazującej, iż część podmiotów publicznych nie wypełnia istniejącego już obowiązku dostosowania stron internetowych do potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z wymaganiami WCAG 2.0, w związku z powyższym projektodawca uznał, iż umożliwienie nałożenia kar pieniężnych na podmioty publiczne doprowadzi poszerzenia liczby dostępnych cyfrowo stron internetowo i aplikacji mobilnych.

Warto nadmienić, iż wysokość nałożonej kary za brak spełniania obowiązku zapewnienia dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych uzależniona będzie od poziomu dostępności

cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych oraz będzie podjęta w oparciu o informację o liczbie skarg na niedostępność i sposobie ich rozpatrywania.

Kary nakładane za brak lub nieprawidłowe opublikowanie deklaracji dostępności są istotne zarówno z punktu widzenia wagi dokumentu jakim jest deklaracja dostępności zarówno dla osób niepełnosprawnych jak i dla możliwości poprawnego prowadzenia monitoringu.

Kary za brak publikacji w sposób dostępny cyfrowo kluczowych informacji, o których mowa w art. 8 ust. 3 i 4 są istotne z przyczyn społecznych, gdyż niedostępność cyfrowa tych informacji wprost wyklucza z życia społecznego niektóre osoby niepełnosprawne.

W związku z wejściem w życie projektowanej ustawy, a także w celu zapewnienia spójności rozwiązań prawnych w art. 17 dodany został przepis zmieniający ustawę o informatyzacji w zakresie art. 18, zawierającego upoważnienie Rady Ministrów do wydania rozporządzenia w sprawie KRI, w zakresie dot. dostępu do zasobów informacji osobom niepełnosprawnym. W ocenie projektodawcy całość przepisów odnoszących się do stosowania WCAG 2.0, ułatwień dostępu do zasobów informacji dla osób niepełnosprawnych powinna zostać uregulowana w jednym akcie prawnym, całościowo reagującym kwestię dostępności cyfrowej tj. w ustawie o dostępności cyfrowej. W związku z powyższym w ust. 2 zaproponowany został 36 miesięczny okres utrzymania w mocy rozporządzenia w sprawie KRI.

W art. 18 uregulowany został obowiązek dla podmiotu publicznego opublikowania deklaracji dostępności również w aplikacji mobilnej utworzonej po 23 czerwca 2021 r. Przesunięcie w czasie tego obowiązku jest konieczne ze względu na stosunkowo wysokie koszty zmian w już istniejących aplikacjach mobilnych.

W art. 19 oznaczony jest termin rozpoczęcia monitorowania dostępności cyfrowej stron internetowych lub aplikacji mobilnych podmiotów publicznych, z kolei art. 20 wskazuje kiedy powinno zostać przekazane Komisji Europejskiej pierwsze sprawozdanie z wyników monitorowania zapewniania dostępności cyfrowej stron internetowych i aplikacji mobilnych podmiotów publicznych.

W art. 21 projektu ustawy zawarto regulę wydatkową, zgodnie z art. 50 ustawy o finansach publicznych. Wskazane kwoty zostały oparte na zawartych w dołączonej do projektu ocenie skutków regulacji i wskazują one różnice w wydatkach budżetu państwa w stosunku do kwot zaplanowanych w ustawie budżetowej.

Art. 22 projektu ustawy reguluje termin jej wejścia w życie – określony na 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 3, art.6 ust. 1-7, art. 7, art. 8, art. 9 pkt 1 i 2, art. 10 ust. 1-6 i 8, art. 11, art. 13, art. 14-16, które zgodnie z przepisami dyrektywy 2016/2102, w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych nieopublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2019 r., w zakresie stron internetowych podmiotów publicznych opublikowanych przed dniem 23 września 2018 r. – wchodzi w życie z dniem 23 września 2020 r., natomiast w zakresie aplikacji mobilnych podmiotów publicznych – wchodzi w życie z dniem 23 czerwca 2021 r.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projektowana regulacja nie będzie wymagała notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362).

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. Ogłoszona w Dzienniku Ustaw ustawa zostanie przekazana do Komisji Europejskiej jako krajowy środek wykonawczy.

Projektowane przepisy zostały przeanalizowane pod kątem wpływu na małe i średnie przedsiębiorstwa, informacje w tym zakresie zawiera ocena skutków regulacji.

Szczegółowy wpływ regulacji na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe zawartych w projekcie przedstawiono w pkt 7 oceny skutków regulacji

Projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Ministra Cyfryzacji.